

Chương 28

Đóng Kịch

Cảnh Mạc Vũ ngồi xồm xuống cạnh tôi, kéo tay tôi, ngón tay anh dịu dàng, giọng nói của anh còn dịu dàng hơn: “Đề anh, cẩn thận kéo tay em bị thương đây...”

“Không cần...” Tôi vô thức rút tay về. Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt vui mừng của ba, tôi đành nuốt nửa câu nói sau cùng, nở nụ cười dịu dàng với Cảnh Mạc Vũ. “Ồ, anh cũng cẩn thận đấy!”

Nhặt xong mảnh thủy tinh vỡ, Cảnh Mạc Vũ lại rót một cốc nước đặt vào tay ba tôi, đỡ bàn tay run run của ông để ông uống vài ngụm, thể hiện tốt vai diễn “một người con trai hiếu thảo”. Tôi thậm chí có ảo giác, những chuyện xảy ra trong quá khứ chỉ là một giấc mơ. Chúng tôi chưa từng kết hôn, Hứa Tiểu Nặc và Văn Triết Lỗi chưa từng xuất hiện, cũng không có Ngô gia. Anh vẫn là Cảnh Mạc Vũ, cậu con trai ngoan của ba tôi và là người anh trai yêu thương tôi nhất.

“Mạc Vũ.” Giọng ba tôi rất nhẹ nhưng chứa chan tình cảm. “Hai năm qua anh sống ở Ngô gia có tốt không?”

“Tốt ạ!” Cảnh Mạc Vũ đến bên tôi, một bàn tay anh đan vào năm đầu ngón tay của tôi. “Chỉ là gặp hoàn cảnh mới nên có nhiều thứ con cần phải thích ứng.”

“Ba nghe nói, nhân sự của Ngô gia hai năm nay có biến động rất lớn...” Ba tôi hỏi dò.

Việc biến động nhân sự ở tổng công ty Ngô thị được coi là một cuộc “tẩy bài” về quyền lực kinh thiên động địa. Nhiều người biết rõ nội tình nói, Ngô Cận Mân muốn đưa con trai ruột vào Ngô thị nhưng bị không ít nguyên lão phản đối, dẫn đến nội bộ bất hòa. Cũng có người tiết lộ, lần này Ngô Cận Mân bằng mọi giá thay đổi nhân sự, nhằm mục đích xóa bỏ thế lực của em trai ở Ngô thị, củng cố địa vị của con trai ruột.

Chân tướng sự việc thế nào, chỉ có người của Ngô gia biết rõ.

“Chỉ là điều chỉnh nhân sự cho hợp lý hơn, bây giờ tình hình đã ổn định. Máy dự án quan trọng của Ngô thị đều giao cho con phụ trách.”

“Thế thì tốt quá!” Ba tôi vui vẻ gật đầu. Nhận ra Cảnh Mạc Vũ không muốn nhắc tới chuyện này, ông cũng không hỏi nhiều mà chuyển sang đề tài khác: “Lần này anh về thành phố A là để bàn công chuyện à?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười. Dưới cái nhìn chăm chú của ba tôi, anh cố ý ôm bờ vai cứng ngắc của tôi, quay sang tôi, ánh mắt nhu tình như nước khiến lòng bàn tay tôi đỏ mồ hôi lạnh.

Sợ anh nói ra câu gì đó chấn động lòng người, tôi vội vàng trả lời thay anh: “Nghe nói ba bị ốm nên anh ấy về đây thăm ba.”

“Thăm ba?”

“Vâng ạ!” Bất gặp ánh mắt ra hiệu của tôi, Cảnh Mạc Vũ tiếp lời. “Vài ngày trước đọc tin tức Cảnh Thiên bán đất giá núi đất đỏ trên báo chí, con mới biết ba bị bệnh, Cảnh Thiên cũng gặp khó khăn về tài chính... Dù thế nào, ba và Ngôn Ngôn cũng là người thân của con, làm sao con có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Vừa nói, Cảnh Mạc Vũ vừa rút từ túi một tập tài liệu liên quan đến quyền khai thác núi đất đỏ, đặt vào tay ba tôi. “Con đã mua lại quyền khai thác núi đất đỏ. Đây là tài sản của Cảnh gia chúng ta, con tuyệt đối không để nó rơi vào tay người khác.”

“Mạc Vũ.” Nhìn tập tài liệu trong tay, mắt ba tôi lại ươn ướt. “Ba thật không ngờ, ba đã gây ra nhiều chuyện như vậy mà anh còn...”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một lát mới mở miệng: “Ba, ba không làm sai điều gì. Con đã âm thầm điều tra kẻ đứng sau chỉ đạo vụ bắt cóc con năm đó, là chú hai của con. Người ra lệnh cho kẻ bắt cóc giết con tin cũng là chú ấy. Nếu năm đó ba trả lại con cho Ngô gia, chắc con cũng không thể sống đến ngày hôm nay.”

“...” Ba tôi kinh ngạc nhìn gương mặt bình tĩnh của Cảnh Mạc Vũ như không tin lời anh nói.

Nếu hai năm trước nghe sự thật này, có lẽ tôi cũng không thể tin tiền bạc và quyền lực có thể hủy hoại nhân tính đến mức đó. Nhưng bây giờ tôi đã gặp quá nhiều điều vô tình vô nghĩa trong giới làm ăn, đối với chuyện tranh quyền đoạt thế, kẻ thắng làm vua như vậy, tôi chỉ cảm thấy tê tái cõi lòng, cũng lĩnh hội một cách sâu sắc tại sao Cảnh Mạc Vũ của hiện tại còn lạnh lùng, thâm hiểm hơn hai năm trước.

Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Con xin lỗi! Con không nên trách ba, càng không nên rời xa ba và Ngôn Ngôn. Ba, con muốn quay về Cảnh gia.”

Một dự cảm chẳng lành dội vào lòng tôi, toàn thân tôi run rẩy. Tôi muốn nhích ra xa người Cảnh Mạc Vũ nhưng anh ôm tôi chặt hơn. “Con muốn tái hôn với Ngôn Ngôn.”

Tái hôn? Tôi hoàn toàn sững sốt.

Tại sao Cảnh Mạc Vũ muốn tái hôn?

Là vì anh muốn đoạt lại quyền thừa kế Cảnh Thiên, đoạt lại những thứ anh đã mất? Hay vì muốn diễn tốt vai người con trai hiếu thảo? Hoặc giả... anh muốn trả thù vì tôi đã phản bội anh, đến với Văn Triết Lỗi?

Anh có thể dùng thủ đoạn tốt hơn để đạt mục đích, tại sao anh lại lựa chọn tái hôn với tôi?

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh xảy ra tối ngày hôm qua. Cảnh Mạc Vũ ôm tôi từ phía sau, hôn lên cổ tôi, nói nhỏ: “Anh rất nhớ em...”

Lẽ nào anh vẫn còn quyến luyến tôi...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đầu ngón tay tôi lạnh buốt. Mọi dòng máu trong người dồn về tim, để bảo vệ quả tim đã bị anh làm tổn thương đến mức chức năng không còn hoàn chỉnh.

Tôi nhớ một chuyên gia tim mạch nào đó đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh từng nói, con người trong lúc sợ hãi sẽ có phản ứng sinh lý này. Mà loại phản ứng này sẽ trở thành áp lực lớn đối với quả tim.

Tôi thật sự sợ hãi, sợ tất cả chỉ là lừa dối, giả tạo, sợ tôi đánh mất bản thân, lại một lần nữa rơi vào bước đường cùng khi yêu anh...

“Hai đứa muốn tái hôn?” Ba mừng rỡ nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi vừa định phản đối, Cảnh Mạc Vũ đã cướp lời: “Vâng ạ, Ngôn Ngôn đã đồng ý tái hôn với con.”

Nghe câu nói này, gương mặt ba tôi không che giấu nỗi niềm vui, nhưng trong niềm vui vẫn bộc lộ sự lo lắng, bất an. Làm sao Cảnh Mạc Vũ không nhận ra nỗi lo lắng của ba tôi, anh lập tức mở miệng: “Ba, trước đây con không hiểu rõ tình cảm của mình, khiến Ngôn Ngôn bị tổn thương... Hai năm nay, con đã nghĩ thông suốt nhiều điều... Ngôn Ngôn nói đúng, cuộc hôn nhân của chúng con quá vội vàng. Con không nhận rõ tình cảm của mình, chỉ vì trách nhiệm mới quyết tâm sống cùng cô ấy cả đời. Con cố gắng làm một người chồng tốt, con cho rằng những chuyện nên làm, con đều làm cả rồi, nhưng con không biết Ngôn Ngôn thật sự cần điều gì, để cô ấy ngày càng hiểu lầm con... Ba, con thật lòng yêu Ngôn Ngôn, con không muốn mất cô ấy.”

Tôi biết rõ lời nói này chỉ là giả dối nhưng nhìn giọt nước mắt cảm động trong khóe mắt ba tôi, bàn tay già nua của ông run run khi cầm cổ tay tôi, tôi thật sự không muốn vạch trần lời nói dối của anh.

Chỉ cần ba tôi yên lòng, bất kể mục đích thật sự của Cảnh Mạc Vũ là gì, bất kể kết quả như thế nào, tôi cũng bằng lòng cùng anh diễn tiếp màn kịch này.

Trò chuyện với Cảnh Mạc Vũ một lúc, ba tôi hơi mệt nên anh đỡ ông về phòng đi ngủ. Gương mặt ông trong giấc ngủ đã có vẻ an lòng.

Tôi đắp chăn cho ba rồi rời khỏi phòng.

Không có mặt ba, tôi liền thu lại nụ cười giả tạo, lôi điện thoại gọi về công ty, hỏi trợ lý xem Bill có ý kiến gì về hợp đồng mới.

Người trợ lý nói, Bill vẫn còn lẩn tránh một điều khoản, muốn hẹn gặp tôi bàn kỹ.

“Ồ, tôi biết rồi.” Nghĩ đến chuyện phải chơi trò vòng vo với Bill, người rõ ràng có ý đồ khác, tôi bực bội cau mày. “Đã định thời gian và địa điểm chưa?”

“Tối nay.” Người trợ lý ngập ngừng một lát mới nói địa điểm. “Anh ta nhất định đòi gặp Giám đốc ở Passion Pub.”

“Passion?”

Tuy không ít đàn ông thích bàn chuyện làm ăn ở những nơi như thế này nhưng hành vi của Cảnh Mạc Vũ trong quá khứ khiến tôi có thành kiến muốn đòi với Passion Pub. Tôi luôn cảm thấy, đàn ông đưa phụ nữ đến nơi đó đều không có ý đồ tốt.

Nhận ra sự lưỡng lự của tôi, người trợ lý vội nói: “Tôi sẽ từ chối giúp Giám đốc.”

“Khỏi cần. Tôi sẽ đến Passion lúc sáu giờ tối như đã hẹn.”

Cảnh Mạc Vũ đang đi xuống tầng một. Nghe tôi nói vậy, anh lập tức dừng bước, quay người nhìn tôi, vẻ mặt rất không vui. “Hẹn em đi Passion?”

Tôi cúp điện thoại, thản nhiên đi qua anh. “Có liên quan đến anh sao? Anh đừng quên, chúng ta đã ly hôn, anh trai!”

“Anh nhớ, em đã nhận lời tái hôn với anh trước mặt ba.”

“Tái hôn? Đừng nói anh không nhận ra tôi đang đóng kịch đấy nhé!” Tôi nhếch miệng cười mỉa mai. “Nói thật lòng, diễn xuất của anh không phải tốt bình thường. Anh đóng vai một người con trai hiếu thảo rất xuất sắc, có thể đi tranh giải Ảnh đế Kim Mã được rồi.”

“Nếu anh nói... anh không phải đóng kịch?”

Nếu tôi qua anh không ép tôi lên giường cùng anh, có lẽ tôi sẽ tin lời anh nói. Nhưng bây giờ, tôi chỉ nhướn mày, nở nụ cười rạn rỡ. “Anh trai, anh đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa. Anh có thể lừa ba chứ không lừa nổi tôi đâu...”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ đột nhiên mỉm cười. Anh giơ tay vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, đặt lên đó một nụ hôn ngay trước mặt vú Ngọc và chú Tài. Sau đó, anh kéo tôi về căn phòng của chúng tôi trước kia, đè tôi vào bức tường lạnh ngắt.

Tôi không có đường trốn chạy, giống một con cừu non chờ bị ăn thịt, để mặc anh thò tay vào trong áo, đầu ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm khiến tôi rùng mình. Tôi nghiêng rặng, không tiếp tục né tránh.

Có vẻ rất hài lòng về thái độ ngoan ngoãn của tôi, Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, điên cuồng chiếm hữu cổ tôi như con dã thú gặm nhấm con mồi.

Hôn một lúc, thấy tôi không phản kháng cũng không hưởng ứng, Cảnh Mạc Vũ liền dừng lại, giơ tay nâng cằm tôi. “Sao thế? Em không bằng lòng à?”

Khóe miệng anh nở nụ cười thích thú, dường như tôi chỉ là món đồ chơi của anh. Trong mắt anh, mọi tâm trạng vui buồn của tôi chỉ là một trò đùa thú vị.

Tôi quay đi chỗ khác, không muốn nhìn mặt anh.

“Diễn xuất của em đúng là chẳng ra sao!”

Nhận ra ý tứ châm chọc của anh, tôi cười nhạt. “Rất xin lỗi, luận về diễn xuất, tất nhiên tôi không thể sánh bằng người tình xuất thân từ Học viện Điện ảnh của anh. Nếu cảm thấy tôi vô vị, anh có thể đi tìm cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ bóp mạnh cằm tôi, tôi tưởng anh định nghiền nát nó. Nhưng vài giây sau, anh bật cười. “Diễn xuất tệ cũng chẳng sao. Thời buổi này, chỉ cần coi hết đồ, phim vẫn hay như thường.”

“Anh...”

“Em định tự mình coi đồ hay là để anh giúp em?”

Tôi cúi đầu, hít vài hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng mặt tươi cười, cất giọng hồn nhiên: “Từ tối qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả. Bây giờ tôi đói đến mức chẳng còn sức lực. Hay là chúng ta ra ngoài ăn chút gì trước đã.”

Ý cười trên khóe mắt Cảnh Mạc Vũ càng sâu hơn. Anh véo má tôi, động tác yêu chiều giống trong ký ức lúc tôi còn nhỏ. “Em thích hợp theo trường phái diễn xuất thực lực hơn.”

“Tôi theo trường phái có bản sắc riêng.” Tôi thực sự đói cồn cào. “Chúng ta đi ăn gì bây giờ?”

“Canh xương Hình Ký được không?”

Đối với động vật ăn thịt là tôi, canh xương ở quán Hình Ký luôn là món tôi yêu thích nhất. Cảnh Mạc Vũ không thích đồ ăn nhiều dầu mỡ nên mỗi lần đến đó, anh chỉ gọi mấy món rau nhấm nháp, phần lớn thời gian cầm khăn ướt giúp tôi lau miệng và hai bàn tay bóng loáng. Một lần, tôi phát huy tinh thần một mình vui chi bằng kéo thiên hạ vui cùng, cố nhét miếng tủy vào miệng Cảnh Mạc Vũ, bắt anh ném thử. Kết quả, anh chết mê chết mệt món đó, thỉnh thoảng kéo tôi đi ăn, tôi ăn thịt, còn anh ăn tủy...

Lâu rồi không thưởng thức, tôi lại nhớ mùi vị thơm phức đó.

“Được!”

Anh mỉm cười, giúp tôi chỉnh lại áo khoác ngoài xộc xệch.

Khi đi khỏi nhà, tôi mới lĩnh hội một cách sâu sắc, thời buổi này, đối với phụ nữ mà nói, diễn xuất giỏi là điều quan trọng biết bao.